

Berusad man överkörd av spårvagnen.

Där stack en spårväg tvärs, och efter den kom en rad av bilar. Spårvagnen stannade och utsprådde några dusin passagerare, och automobilerna stannade därför att lagen var sådan att den ej tolererade det människors liv och lemmar utsattes för någon som helst risk. Medan de snusföruusliga ännu satt i sina vrår, vid de runda borden i "bier"-salongerna eller på åskådarsänkarna längs de gröna borden i biljardhallarna, — njuta en pipa, en segel öl, eller beundrade och kritiserade biljardhajarnas manipulationer med virvarret av hjärt färgade kulor, och över en kam diskuterade fenomenet den sensationellt milda vintern, hade det minsann börjat snöa därute. Hårda, kantiga och långtifrån snöflingeliknande, voro dessa partiklar som dalade, vinddrövos och krumbukade sig, ned från en söndersiltan och stormgrå decemberhimmel.

Det hade regnat dagen förut. På cement och asfalt hade bildats små isöklar och miniatyralper, medan motoristerna satte säkerhetskedjor på sina bil- och motorcykelhjul, och i alla fall skuro triumfens lagrar där de, med motvilligt tutade horn, osäkrade livet för de stackars fotgängarna.

Nils hade kommit in till staden

med många dollars på fickan han. Och jag var "broke" — pank. Absolut! Så Nils han bjöd på "bier" och betalade sedan från en lunt av sedan vilken var den största jag sett på länge. Från denna luntas djupaste djup lyckades det honom att fiska fram en dollar, — det yttersta lagren voro naturligtvis idel tjugodollarsedlar.

Vi talade om gamla landet. I varje svenskamerikaners medvetande är "old country", det heligaste som finnes här på jorden. Man skämtar aldrig om gamla Sverige, — åtminstone ej elakt.

Hem till jul! — Och Nils skulle resa hem till julen!

Att bekänna sina svagheter, att bitta sig, ej så som den rättrogne katoliken bitta sig för sin biktleder, utan i svart och vitt, och inför allt folkets åsyn, bör ja vara en förtjänst, och till den ändan vill jag nu bekänna allt. Jag var fattig, "on the bum" som den oförfälskade amerikanskan uttrycker det, så var det så underligt att jag började att avundas Nils? Nej, — men orät var det ju lika väl. Men jag måste, — måste!, avundas Nils. Det syntes vara det enda nöje som unnades mig, tycktes det mig då. Ja! — jag riktigt njöt av att

avundas honom. — Inte var det någon hel och oblandad njutning förstås, det var det inte, ty jag visste ju att det var brattfärdigt detta, att avundas honom hans lycka, ty han var så innerligt väl förtjänt av den. Och jag!? — Vad hade väl jag gjort att förtjäna den? — Intet. —

Följden blev att jag, när jag skiljdes från Nils, kände mig så beklämd och olycklig och så litet tillfreds med mig själv, att det riktigt värkte i hjärtat. Den sorglösa glättighet som alltid utmärker vagnbonden och den förmåga att ta dagen som den kommer vilken är den enda som gör vagnbondslivet uthärdligt, lämnade mig alldeles i sticket, och jag hade det för mig själv föga upplytande nöjet, att se mig själv så som andra såg mig. Jag måste lova mig själv bot och bättring i form av ett stadigvarande arbete, fina kläder och tre runda mål mat om dagen, och började strax att känna mig litet gladare. Den skammens, ofridens och tillfredsställdhetens centner tyngd som lagt sig över mitt hjärta, lättades nu så småningom, och självtillitens mjuka bomull flockade sig mjukt och behagligt i dess ställe.

Jag sov som ett oskyldigt barn den natten, och vaknade blott en gång,

och det var när jag hade en dröm i vilken jag var den lycklige ägaren av en stor sedelbunta bestående av idel tjugodollarsedlar. Att jag skulle vakna just då, var ju föregående, men jag inskränkte mig till att mumla några mustiga svensk-amerikanska öder, samt vände mig till den andra sidan och insomnade på nytt.

Morgonen kom med kyla och en genomträngande nordlig vind, som bet igenom märke och ben, och mot vilken mina tuffiga kläder var till ingen nytta. Huttande och frystande begav jag mig till den biljardhall varrest jag brukade hålla till. Det var tidigt och det var ingen där, endast en man iförd med åt bortsta borden, vilka stodo där och såg nakna ut nu när de grannt färgade kulorna saknades. — Jag slog mig ned på en av de mjuka sofforna vilka voro en av orsakerna varför jag hade valt denna biljardhall till mina speciella tillhåll, och sträckte lamt ut handen efter morgontidningen vilken låg vid sidan av mig. Det första som mötte mitt öga var ett porträtt av en man — ett porträtt av — Nils! Överst var tryckt med röd fetstil: INTOXICATED MAN RUN OVER BY STREET-CAR.

Olle Esse.

Salixkungen.

(Forts. från sid. 5)

— Ja, se på den tiden fanns det inga skogsbolag, för i så fall hade det icke funnits något mulnbärstråd, kvar hos Saccous.

Sven Johan Enander var ej blott den språkliga forskaren och vittfamnande resenären, litet bångstyrig kånke emellanåt, men han var också den goda välvilliga människan i med- och motgång.

Dr Enander på hemväg, då döden kom.

Med anledning av underrättelsen om salixforskaren kyrkoherde S. J. Enanders död i Victoria, British Columbia, har utrikesdepartementet på tisdagen telegrafiskt anmodat svenske generalkonsulu i Montreal M. Clarholm att göra undersökningar angående omständigheterna vid dödsfallet samt till utrikesdepartementet ingiva rapport härom.

Telegrammet till ärkebiskop Söderblom om kyrkoherde Enanders död i Victoria, British Columbia, har utrikesdepartementet på tisdagen telegrafiskt anmodat svenske generalkonsulu i Montreal M. Clarholm att göra undersökningar angående omständigheterna vid dödsfallet samt till utrikesdepartementet ingiva rapport härom.

En av kyrkoherde Enanders närmaste vänner i Stockholm, den kände salikologen, fil. dr Björn Floderus, har på förfrågan meddelat, att han för endast en vecka sedan mottog ett brev från Enander, avsant från South Dakota med meddelande om, att han till denne avsant en kollektion salixväxter, vilka han samlat i nordvästra Amerika. Kyrkoherde Enander hade tidigare meddelat såsom sin avsikt att återvända hem via Asien, men Floderus anser att han sedermera ändrat denna plan. Dr Floderus kände ingenting till rörande dödsorsaken. Ytterligt ekonomisk som den bortgångne var, hade han förmögen tagit in på det billigast möjliga hotellet. Organisationen vid hotellet torde ha varit bristfällig.

LIVETS KRYDDA.

— Herr vid telefon: Så konstigt, alla fel nummer måste visst vara upptagna eftersom jag fick rätt med det samma!

Något om Te.

Lichihli, en av Sungdynastiens i Kina diktare, påpekade bedrövat att det finns tre beklagliga fakta i världen.

"Man fördärfar god ungdom genom felaktig uppfostran. Man degraderar vackra tavlor genom populariserad och banal beundran och man förlösar det värdefulla teet genom att ej behandla det sakkunnigt."

Teet har liksom konsten sina olika perioder och skolor och dess historia har genomgått tre skeden. Under det första skedet kokade man tebladen, under det andra stötte man sönder dem till pulver och sist lät man dem draga i hett vatten. Detta sista sätt är det mest vanliga och vid detta tillagningssätt bör man iakttaga vissa gyllene regler.

Den kanna, ur vilken teet skall serveras, bör först sköljas ur med kokhett vatten. Då detta är gjort, läggs tebladen — en tesked pr person — i kannan, varöver hålles kokhett men ej kokt vatten. Teet får draga i 3 högst 5 minuter och är sedan färdigt att serveras. En nackdel med detta tillagningssätt är, att om någon

efter en stund önskar påfyllning, det te som är kvar i kannan är odrickbart emedan det dragit för länge. Detta beror på garvsyran, som framträder då teet får draga för länge. För att undvika detta kan man förfara på två sätt:

1. Slå det färdiga teet på en annan kanna. Sätt sedan en tehuva över så att det håller sig varmt om man inte tycker om kallt te, som även är en mycket god dryck — speciellt med en skiva citron — så kan man dricka återstoden när man vill utan att befara att teets goda smak gått förlorat.

2. I stället för att lägga teet i kannan kan det läggas i en tesil — obs! i ej i teklua, vilket är absolut förkastligt — och slå kokhett vatten säkta därigenom direkt i kannan. Man bör alltid ha litet kokhett vatten till hands om någon skulle önska svagare te.

— Socker, gräddt eller mjölk, eller även citronskiva tillsättes efter vars och ens smak. Den bästa drycken får man dock utan tillsatser. (Ur Lundgrens broschyr "Smått och gott om te i ord och bild.")

— Filmunderbarnet: säg, pappa, hur brukade ni förtjäna ert uppehälle innan ni fick mig?

— Ciceronen, till damen som första gången besöker New York: Det här är en skyskrapa!

— Damens: Ah, så märkvärdigt. Men när kan man få se den i arbete?

Man höll på att tala om silkesstrumpor.

— Mannen som vet allt: De blevo uppfunna på drottning Elisabets tid. — Den okunnige: Ja, men de blevo inte upptäckta förrän under det 20:de århundradet.

— Fru till den nya jungfrun: Behövs det något nere ifrån staden? — Jungfrun: Ja, fru, jag tror inte porlinet räcker över söndagen.

SMÅ RÅD.

Giv klädnor och nypor ett litet såpbad då och då. Ni undviker därigenom många fläckar som äro så retsamman att se på de rentvättade kläderna.

Det är mycket brukligt att man endast lätt sköljer upp disktrasan i baljan. Det är emellertid icke tillräckligt. Låt den få en riktig byk i hett såpvatten, skölj noga i kallt vatten och torka den utomhus. Låt den gärna hänga ett par dagar i friska luften.

Om ni syr edra underkläder själv, tillverka ett mönster av något billigt tygmateriel. Ni kan klippa till det så att det passar precis och ni riskerar inte att förstöra det genom flitig användning.

Spara inte på sängutrustningen. Kom ihåg att en tredjedel av ert liv tillbringas i sängen och en god madrass på en jämn fjäderbotten samt ett gott täcke betyder mycket för en god start av en uppriskande sömn.

Använd en liten målarborste med ett förlängt skaft, nä ni gör ren er symaskin. Det underlättar ett annars rätt obekvämt arbete.

Om en sidenklänning blivit skrynklig genom nedpackning, häng upp den över ett badkar eller större kärl med varmt vatten för ungefär en timma. Den behöver då inte bortsändas till pressning.

Klistra ett kuvert i locket på er brevpappersask att stoppa frimarken i, så slipper ni leta över hela huset när någon väntar på att gå och posta ett brev åt er.

Den gamla damen, som givit tiggaren en tvåring: — Nå, vad skall ni nu använda den till?

Tiggaren: — Ja, vad råder fru mig till? Antingen skall jag köpa mig en livränta eller placera pengarna i aktier?